Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 20. septembra 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spotrebiteľské zmluvy – Smernica 93/13/EHS – Nekalé podmienky – Článok 4 ods. 2 a článok 5 – Povinnosť vypracovať podmienky jasne a zrozumiteľne – Článok 7 – Podania na súd od osôb alebo organizácií, ktoré majú oprávnený záujem na ochrane spotrebiteľov pred používaním nekalých podmienok – Vnútroštátna právna úprava podmieňujúca možnosť združenia na ochranu spotrebiteľa stať sa vedľajším účastníkom konania súhlasom spotrebiteľa – Spotrebiteľský úver – Smernica 87/102/EHS – Článok 4 ods. 2 – Povinnosť uviesť v písomnej zmluve ročnú percentuálnu mieru nákladov – Zmluva, ktorá obsahuje iba matematický vzorec výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu“

Vo veci C-448/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (Slovensko) zo 16. mája 2017 a doručený Súdnemu dvoru 25. júla 2017, ktorý súvisí s konaním:

EOS KSI Slovensko s. r. o.

proti

Jánovi Dankovi,

Margite Dankovej,

za účasti:

Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory J. Malenovský, sudcovia M. Safjan (spravodajca) a M. Vilaras,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– slovenská vláda, v zastúpení: B. Ricziová, splnomocnená zástupkyňa,

* Jazyk konania: slovenčina.

– Európska komisia, v zastúpení: A. Tokár a N. Ruiz García, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4 ods. 2 a článku 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou EOS KSI Slovensko s. r. o. (ďalej len „EOS“) na jednej strane a pánom Jánom Dankom a pani Margitou Dankovou na druhej strane vo veci žaloby o zaplatenie súm dlžných na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 87/102

3 Článok 1 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú. v. ES L 42, 1987, s. 48; Mim vyd. 15/001, s. 326), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú. v. ES L 101, 1998, s. 17; Mim. vyd. 15/004, s. 36) (ďalej len „smernica 87/102“) uvádza:

„1. Táto smernica platí pre úverové zmluvy.

2. Na účely tejto smernice:

…

d) ‚celkové úverové náklady pre spotrebiteľa‘; sú všetky náklady, vrátane úroku a iných poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za úver;

e) ‚ročnú percentuálnu mieru nákladov‘ predstavujú celkové úverové náklady pre spotrebiteľa vyjadrené vo forme ročného percentuálneho podielu z hodnoty poskytnutého úveru a vypočítané v súlade s článkom 1a.“

4 Článok 1a smernice 87/102 uvádza:

„1. a) Ročná percentuálna miera, ktorá sa na ročnom základe rovná súčasnej hodnote všetkých súčasných alebo budúcich záväzkov (pôžičiek, splátok a poplatkov) dohodnutých medzi veriteľom a dlžníkom, sa vypočíta podľa matematického vzorca uvedeného v prílohe II.;

b) Štyri príklady metódy výpočtu sú uvedené v prílohe III ako vzor.

2. S cieľom výpočtu ročnej percentuálnej miery sa určia ‚celkové úverové náklady pre spotrebiteľa' tak, ako sú definované v článku 1 ods. 2 písm. d) s výnimkou nasledujúcich výdavkov:

…

4. a) Ročná percentuálna miera sa vypočíta v dobe uzatvárania zmluvy o úvere bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 3 o reklame a zvláštnych ponukách.;

b) Výpočet sa zrealizuje za predpokladu, že zmluva o úvere je platná pre dohodnuté obdobie a že veriteľ a spotrebiteľ dodržiavajú svoje záväzky za dohodnutých podmienok a v dohodnutých lehotách.

…

6. V prípade úverových zmlúv obsahujúcich klauzuly povoľujúce odchýlky v úrokovej miere a vo výške alebo úrovni iných platieb obsiahnutých v ročnej percentuálnej miere, avšak nevyčísliteľné v dobe výpočtu tejto miery, sa ročná percentuálna miera vypočíta s predpokladom, že úrok a iné platby zostávajú pevne stanovené a budú sa uplatňovať až do ukončenia platnosti zmluvy o úvere.

…"

5 Článok 4 tejto smernice uvádza vo svojom odseku 2:

„Písomná zmluva zahŕňa:

a) vyjadrenie ročnej percentuálnej miery poplatkov [nákladov – *neoficiálny preklad*];

b) vyjadrenie podmienok, za ktorých môže byť ročná percentuálna miera poplatkov [nákladov – *neoficiálny preklad*] pozmenená.

…"

6 Smernica 87/102 bola s účinnosťou od 11. júna 2010 zrušená v súlade s článkom 29 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66). Vzhľadom na čas skutkových okolností vo veci samej sa však v prejednávanej veci uplatňuje smernica 87/102.

Smernica 93/13

7 Podľa článku 1 ods. 2 smernice 93/13:

„Zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov, ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice."

8 Článok 3 ods. 1 tejto smernice uvádza:

„Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá[,] sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery [dobrej viery – *neoficiálny preklad*] spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa."

9 Článok 4 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

2. Hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy[,] ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné.“

10 Článok 5 tej istej smernice znie:

„V prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne [jasne a zrozumiteľne – *neoficiálny preklad*]. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Toto pravidlo výkladu neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 ods. 2.“

11 Podľa článku 6 ods. 1 smernice 93/13:

„Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“

12 Článok 7 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

2. Prostriedky uvedené v odseku 1 zahrňujú ustanovenia, podľa ktorých osoby alebo organizácie s oprávneným záujmom podľa príslušného vnútroštátneho práva na ochranu spotrebiteľov môžu požiadať súdy alebo príslušné správne orgány o rozhodnutie, či sú zmluvné podmienky navrhované pre všeobecné uplatňovanie nekalé, takže môžu uplatniť vhodné a účinné prostriedky k zabráneniu ďalšieho uplatňovania takých podmienok.

3. So zreteľom na vnútroštátne právo sa môžu právne opravné prostriedky, uvedené v odseku 2, uplatňovať oddelene alebo spolu voči niekoľkým predajcom alebo dodávateľom z toho istého hospodárskeho sektoru alebo z ich združení [ich združeniam – *neoficiálny preklad*], ktorí používajú alebo odporúčajú použitie rovnakých všeobecných zmluvných podmienok alebo podobných podmienok.“

13 Článok 8 uvedenej smernice stanovuje:

„Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa.“

Slovenské právo

14 § 53a Občianskeho zákonníka, ktorým bolo prevzaté ustanovenie článku 7 ods. 1 smernice 93/13, zakazuje akémukoľvek dodávateľovi pokračovať v používaní zmluvnej podmienky, o ktorej súd v rámci sporu v oblasti práva spotrebiteľov rozhodol, že je nekalá. Toto ustanovenie však vyžaduje, aby sa spor začal na návrh spotrebiteľa, alebo aby urobil procesný úkon, v prípade, že je žalovaný.

15 § 93 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení uplatňujúcom sa na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) stanovuje:

„(1) Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku…

(2) Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

(3) Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

(4) V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.“

16 Podľa § 172 Občianskeho súdneho poriadku:

(1) Súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Odpor proti platobnému rozkazu sa musí odôvodniť. …

…

(3) Ak súd nevydá platobný rozkaz, nariadi pojednávanie.

…

(7) Ak sa v návrhu uplatňuje právo, ktoré je v časti v zjavnom rozpore s právnymi predpismi, súd so súhlasom navrhovateľa vydá platobný rozkaz len v tej časti, ktorej sa rozpor netýka; oznámením súhlasu sa predmetom konania stáva iba táto časť návrhu a o zvyšnej časti súd nerozhoduje. Predmetom konania zostáva tá časť návrhu, o ktorej súd rozhodol platobným rozkazom aj po jeho vydaní; to platí aj v prípade, ak bol podaný odpor.

…

(9) Ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.“

17 Podľa znenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení, ktoré sa uplatňuje na skutkové okolnosti veci samej, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Dňa 24. októbra 2005 uzavrel pán Danko so Všeobecnou úverovou bankou a.s. zmluvu o spotrebiteľskom revolvingovom úvere vo výške 30 000 slovenských korún (SKK) (približne 995 eur). Veriteľ následne postúpil svoju pohľadávku vyplývajúcu z uvedenej zmluvy na spoločnosť EOS, ktorá sa zaoberá vymáhaním pohľadávok.

19 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že zmluva, o ktorú ide vo veci samej, neuvádzala RPMN a že v nej bol uvedený iba matematický vzorec výpočtu RPMN, ktorý nebol doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu.

20 Spoločnosť EOS podala na Okresnom súde Humenné (Slovensko) žalobu o zaplatenie sumy 1 123,12 eura s 9,5 % úrokom z omeškania, v ktorej tvrdila, že dlžník porušil uvedenú zmluvu. V tejto súvislosti navrhla vydanie platobného rozkazu na základe § 172 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto skrátené súdne konanie sa vyznačuje skutočnosťou, že rozhodnutie vo veci samej je prijaté bez nariadenia pojednávania, bez vykonávania dôkazov a jedine na základe tvrdení žalobcu.

21 Dňa 24. augusta 2012 Okresný súd Humenné vydal požadovaný platobný rozkaz. Tento platobný rozkaz nebol vydaný sudcom, ale súdnym úradníkom. Uvedený súd nezohľadnil skutočnosť, že zmluva o úvere, o ktorú ide vo veci samej, neuvádzala RPMN, ani nepreskúmal prípadnú nekalú povahu zmluvných podmienok.

22 Slovenské Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „HOOS“) ako vedľajší účastník, ktorý v konaní podporuje pána Danka a pani Dankovú, podalo odpor proti platobnému rozkazu.

23 Uznesením zo 17. januára 2013 Okresný súd Humenné uvedený odpor zamietol z dôvodu, že samotný spotrebiteľ nepodal odpor, čím neboli splnené podmienky nevyhnutné na to, aby mohlo združenie HOOS vstúpiť do konania ako vedľajší účastník.

24 Krajský súd v Prešove (Slovensko), na ktorý združenie HOOS podalo odvolanie, uznesením z 30. septembra 2013 zrušil uznesenie uvedené v predchádzajúcom bode a prikázal Okresnému súdu Humenné nariadiť pojednávanie, vykonať dokazovanie a opätovne rozhodnúť vo veci samej po súdnom preskúmaní zmluvných podmienok zmluvy o úvere, o ktorú ide vo veci samej. Krajský súd v Prešove vyhovel odporu združenia HOOS z dôvodu, že toto združenie malo rovnaké práva ako spotrebiteľ, ktorý je dlžníkom, a usúdil, že vo veci samej nebolo možné postupovať v skrátenom konaní, keďže takéto konanie vylučuje nariadenie pojednávania a vykonávanie dôkazov.

25 Generálny prokurátor (Slovensko) podal na Najvyšší súd (Slovensko) mimoriadne dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove.

26 Uznesením z 10. marca 2015 Najvyšší súd (Slovensko) zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Prvý uvedený súd konštatoval, že zmysel vedľajšieho účastníctva združenia na ochranu spotrebiteľa sa dá naplniť až po vzniku sporu, t. j. až od momentu, keď spotrebiteľ podá odpor proti platobnému rozkazu.

27 Krajský súd v Prešove sa pýta, či vnútroštátna právna úprava zodpovedá zásade ekvivalencie stanovenej právom Únie, pokiaľ ide o podmienky, za ktorých môže združenie na ochranu spotrebiteľa vstúpiť do konania ako vedľajší účastník, ktorý podporuje spotrebiteľa, vzhľadom na všeobecné pravidlá slovenského práva týkajúce sa vedľajšieho účastníctva na podporu žalovaného.

28 V tejto súvislosti vnútroštátny súd tvrdí, že v prípade, ak je žalovaný spotrebiteľ v spore v rámci konania určeného na zabránenie používania nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených s podnikateľom, uvedeného v § 53a Občianskeho zákonníka, neznalý veci a nečinný, alebo ho nemožno kontaktovať, jeho práva by neboli riadne chránené, ak by súd, na ktorý bol podaný návrh na vydanie platobného rozkazu, musel upustiť od preskúmania nekalej povahy dotknutých podmienok.

29 Ustanovenia slovenského práva pritom podľa jeho názoru neumožňujú združeniu na ochranu spotrebiteľa vstúpiť do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov spotrebiteľa, keďže tieto ustanovenia vyžadujú, aby:

– spotrebiteľ vyjadril svoj písomný súhlas s takýmto vstupom,

– prostriedky na obranu uvedené takýmto združením boli tiež schválené spotrebiteľom ako žalovaným,

– spotrebiteľ vyjadril svoj súhlas s tým, aby takéto združenie mohlo podať opravný prostriedok proti súdnemu rozhodnutiu, ktoré sa ho týka.

30 Podľa vnútroštátneho súdu sa vo veci samej uplatňuje slovenské právo menej priaznivo než v prípade, že by išlo o situáciu neobsahujúcu žiadny prvok vychádzajúci z práva Únie, čo je v rozpore s judikatúrou vyplývajúcou z rozsudku z 27. februára 2014, Pohotovosť (C-470/12, EU:C:2014:101, bod 46). V situácii, ktorá sa netýka práva Únie, totiž spor vzniká podaním žaloby pred vnútroštátnym súdom, v dôsledku čoho je vedľajší účastník oprávnený vstúpiť do konania od začatia tohto konania.

31 Čo sa týka napokon zmluvnej podmienky, o ktorú ide vo veci samej, ktorá sa týka RPMN, vnútroštátny súd sa domnieva, že nie je prehľadná a je v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho sa v súlade so slovenským právom úver, o ktorý ide vo veci samej, musí považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru tohto súdu je takáto sankcia primeraná a odrádzajúca vzhľadom na požiadavky vyslovené Súdnym dvorom v rozsudku z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842, body 65 a 69).

32 Za týchto okolností Krajský súd v Prešove rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Odporuje s poukazom na rozsudok [z 27. februára 2014, Pohotovosť (C-470/12, EU:C:2014:101)], a úvahy [Súdneho dvora] vyjadrené aj v bode 46 [tohto rozsudku] princípu ekvivalencie európskeho práva taká právna úprava, ktorá pri ekvivalencii právom chránených záujmov ochrane práv spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, na jednej strane neumožňuje právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je kolektívna ochrana spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a ktorá sleduje naplnenie čl. 7 ods. 1 [smernice 93/13] v jeho transponovanom ustanovení § 53a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ako vedľajšiemu účastníkovi (intervientovi) v súdnom konaní, účasť v súdnom konaní od jeho začatia a účinné uplatnenie prostriedkov procesnej obrany a útoku v prospech spotrebiteľa s cieľom naplniť ochranu pred sústavným používaním neprijateľných zmluvných podmienok v tomto konaní, bez súhlasu žalovaného spotrebiteľa, hoci v inom prípade vedľajší účastník (intervient) vystupujúci v súdnom konaní na strane žalovaného, ktorý má záujem na hmotnoprávnom (majetkovom) vysporiadaní predmetu konania, na rozdiel od združenia na ochranu spotrebiteľa, na účasť v súdnom konaní od jeho začatia a účinné uplatňovanie prostriedkov procesnej obrany a útoku, v prospech žalovaného súhlas žalovaného, na ktorého strane vystupuje, vôbec nepotrebuje[?]

2. Má sa, aj v nadväznosti na závery Súdneho dvora v rozsudkoch [z 30. apríla 2014, Kásler a Káslerné Rábai (C-26/13, EU:C:2014:282), a z 23. apríla 2015, Van Hove (C-96/14, EU:C:2015:262)], pojem ‚zrozumiteľné' uvedený v čl. 4 ods. 2 smernice 93/13 vykladať v tom zmysle, že podmienka sa môže považovať za ‚nezrozumiteľnú', čoho právnym dôsledkom je že zmluvná podmienka podlieha

súdnemu prieskumu neprijateľnosti, aj vtedy, ak právny inštitút (nástroj), ktorý táto zmluvná podmienka upravuje, je sám osebe komplikovaný, jeho právne dôsledky sú pre priemerného spotrebiteľa ťažko predvídateľné a na jeho pochopenie je spravidla potrebné odborné právne poradenstvo, ktorého náklady sú neúmerné hodnote plnenia, ktoré podľa zmluvy spotrebiteľ dostáva?

3. Či v okolnostiach prípadu, že súd o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy uplatnených proti spotrebiteľovi ako žalovanej strane rozhoduje len na základe tvrdení žalobcu platobným rozkazom v skrátenom konaní a v konaní vôbec neuplatní ustanovenie § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku o nevydaní platobného rozkazu pre existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, neodporuje unijnému právu právna úprava členského štátu, ktorá neumožňuje, aby jedinú možnú obranu spotrebiteľa, pri rezignácii súdu na povinnosť ustanovenú v § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku, v podobe odporu proti platobnému rozkazu uplatnilo, vzhľadom na krátku časovú lehotu podania odporu a možnú nekontaktnosť spotrebiteľa, účinne bez jeho súhlasu (bez vyjadrenia nesúhlasu spotrebiteľa) združenie na ochranu spotrebiteľa, ktoré je spôsobilé a povolané naplniť čl. 7 ods. 1 [smernice 93/13] v jeho transponovanom ustanovení § 53a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

4. Možno na účely odpovede na druhú a tretiu otázku považovať za relevantné, že spotrebiteľ nemá podľa právneho poriadku právo na obligatórne právne zastúpenie a jeho neznalosť bez právneho zastúpenia zakladá nezanedbateľné nebezpečenstvo, že nepoukáže na neprijateľnosť zmluvných podmienok a ani neurobí úkon smerujúci k umožneniu účasti združenia na ochrane spotrebiteľa na svojej strane v súdnom konaní, ktoré je spôsobilé a povolané naplniť čl. 7 ods. 1 [smernice 93/13] v jeho transponovanom ustanovení § 53a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

5. Či neodporuje unijnému právu, a to požiadavke vyhodnotiť všetky okolnosti prípadu podľa čl. 4 ods. 1 [smernice 93/13], taká právna úprava, akou je skrátené konanie o vydanie platobného rozkazu (§ 172 ods. 1 OSP a nasledovné), ktorá umožňuje (1). priznať obchodníkovi s účinkami rozsudku peňažné plnenie (2). v skrátenom konaní, (3). administratívnym zamestnancom súdu (4). len na základe tvrdení obchodníka, a to (5). bez dokazovania a za stavu, že (6). spotrebiteľ nie je zastúpený odborníkom na právo a (7). jeho obranu nemôžu účinne bez jeho súhlasu uplatniť ani združenie na ochranu spotrebiteľa, ktoré je spôsobilé a povolané naplniť čl. 7 ods. 1 [smernice 93/13] v jeho transponovanom ustanovení § 53a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka[?]“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

33 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate snaží zistiť, či sa má smernica 93/13 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá neumožňuje organizácii na ochranu spotrebiteľa vstúpiť ako vedľajší účastník na podporu spotrebiteľa do konania o vydanie platobného rozkazu týkajúceho sa individuálneho spotrebiteľa a podať odpor proti takémuto platobnému rozkazu, ak ho nenapadne uvedený spotrebiteľ.

34 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že článok 7 ods. 1 smernice 93/13 ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby existovali primerané a účinné prostriedky na zabránenie používaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatváraných so spotrebiteľmi. Z článku 7 ods. 2 tejto smernice vyplýva, že medzi tieto prostriedky patrí možnosť osôb alebo organizácií, ktoré majú oprávnený záujem na ochrane spotrebiteľov, požiadať súdy o rozhodnutie, či podmienky navrhované na všeobecné uplatňovanie majú nekalú povahu, a prípadne dosiahnuť ich zákaz (rozsudok z 27. februára 2014, Pohotovosť, C-470/12, EU:C:2014:101, bod 43 a citovaná judikatúra).

35 Ani smernica 93/13, ani po nej nasledujúce smernice, ktoré dopĺňajú právnu úpravu ochrany spotrebiteľov, však neobsahujú ustanovenia o úlohe, ktorá môže alebo musí byť priznaná združeniam na ochranu spotrebiteľa v rámci individuálnych sporov týkajúcich sa spotrebiteľa. Smernica 93/13 teda neupravuje otázku, či také združenia majú mať právo stať sa vedľajšími účastníkmi konania na podporu spotrebiteľov v rámci takých individuálnych sporov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Pohotovosť, C-470/12, EU:C:2014:101, bod 45).

36 Z toho vyplýva, že v prípade neexistencie právnej úpravy Únie, pokiaľ ide o právo združení na ochranu spotrebiteľa stať sa vedľajšími účastníkmi konania v individuálnych sporoch týkajúcich sa spotrebiteľov, vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu prináleží, aby na základe zásady procesnej autonómie také pravidlá zaviedol, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú obdobné situácie podliehajúce vnútroštátnemu právu (zásada ekvivalencie), a že nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo Únie (zásada efektivity) (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Pohotovosť, C-470/12, EU:C:2014:101, bod 46).

37 Pokiaľ ide v prvom rade o zásadu ekvivalencie, vnútroštátny súd poznamenáva, že podmienky, ktorými vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej podmieňuje možnosť pripustiť vstup združenia na ochranu spotrebiteľa do konania ako vedľajšieho účastníka, sú v prípade, ak sa žaloba podáva výlučne na základe vnútroštátneho práva, priaznivejšie než vtedy, ak sa podáva na základe práva Únie. Totiž zatiaľ čo vo veci, ktorá neobsahuje prvky týkajúce sa práva Únie, spor vzniká, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, v deň podania žaloby na súde, v dôsledku čoho je vedľajší účastník konania oprávnený vstúpiť do konania od jeho začatia, v konaní vo veci samej, ktoré sa týka práva Únie, je naopak zrejmé, že spor vzniká až v okamihu, keď spotrebiteľ podá odpor proti platobnému rozkazu, v dôsledku čoho dotknuté združenie na ochranu spotrebiteľa môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník až po podaní odporu.

38 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že dodržiavanie zásady ekvivalencie vyžaduje, aby sa vnútroštátne predpisy uplatňovali bez rozdielu tak na konania založené na práve Únie, ako aj na konania založené na vnútroštátnom práve (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. októbra 2016, Danqua, C-429/15, EU:C:2016:789, bod 30).

39 V dôsledku toho sa táto zásada musí vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá ukladá pre vedľajšie účastníctvo združení na ochranu spotrebiteľa v sporoch týkajúcich sa práva Únie menej výhodné podmienky, než sú tie, ktoré sa uplatňujú v prípade sporov týkajúcich sa výlučne vnútroštátneho práva.

40 Hoci slovenská vláda vo svojich písomných pripomienkach tvrdí, že rozdielne uplatňovanie vnútroštátnych predpisov označených vnútroštátnym súdom nevychádza zo spojitosti alebo neexistencie spojitosti sporu s právom Únie, ale z rozdielnej povahy dotknutých konaní, vnútroštátnemu súdu, ktorý má priamu vedomosť o procesných pravidlách konaní o žalobách vo svojom vnútroštátnom právnom poriadku, však prislúcha preveriť dodržiavanie zásady ekvivalencie vo veci, ktorá mu je predložená, tým, že uskutoční analýzu dotknutých konaní z hľadiska ich predmetu, dôvodu a podstatných náležitostí.

41 Pokiaľ ide v druhom rade o zásadu efektivity, Súdny dvor už rozhodol, že odmietnutie pripustiť vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľa v konaní týkajúcom sa spotrebiteľa neovplyvňuje právo tohto združenia na účinný prostriedok nápravy na obranu práv, ktoré sú mu priznané ako združeniu tohto typu, spočívajúcich najmä v jeho práve na kolektívnu žalobu, ktoré má podľa článku 7 ods. 2 smernice 93/13. Navyše je vhodné dodať, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy dotknutej vo veci samej môže združenie priamo zastupovať takého spotrebiteľa vo všetkých konaniach, vrátane exekúcie, na základe plnomocenstva udeleného spotrebiteľom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Pohotovosť, C-470/12, EU:C:2014:101, body 54 a 55).

42 Za týchto okolností nie je zrejmé, že vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej porušuje zásadu efektivity, pokiaľ ide o právo združení na ochranu spotrebiteľa vstúpiť ako vedľajší účastník do konania v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľov v situácii, ako je situácia vo veci samej.

43 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, je potrebné odpovedať na prvú otázku tak, že smernica 93/13 v spojení so zásadou ekvivalencie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá neumožňuje organizácii na ochranu spotrebiteľa vstúpiť ako vedľajší účastník na podporu spotrebiteľa do konania o vydanie platobného rozkazu týkajúceho sa individuálneho spotrebiteľa a podať odpor proti takémuto platobnému rozkazu, ak ho nenapadne uvedený spotrebiteľ, v prípade, ak uvedená právna úprava skutočne ukladá pre vedľajšie účastníctvo združení na ochranu spotrebiteľa v sporoch týkajúcich sa práva Únie menej výhodné podmienky, než sú tie, ktoré sa uplatňujú v prípade sporov týkajúcich sa výlučne vnútroštátneho práva, čo musí preveriť vnútroštátny súd.

O tretej až piatej otázke

44 Svojou treťou až piatou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate snaží zistiť, či sa má smernica 93/13 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane obmedzuje lehotu na podanie odporu na pätnásť dní a vyžaduje, aby bol odpor vecne odôvodnený.

45 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že účinnú ochranu práv vyplývajúcich z tejto smernice možno zaručiť iba pod podmienkou, že vnútroštátny procesný systém upravuje v rámci konania o vydanie platobného rozkazu alebo v rámci konania o výkon platobného rozkazu *ex offo* preskúmanie potenciálnej nekalej povahy zmluvných podmienok uvedených v predmetnej zmluve sudcom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, body 45 a 46).

46 Preto v prípade, ak v štádiu výkonu platobného rozkazu nie je upravené žiadne *ex offo* preskúmanie potenciálne nekalej povahy podmienok obsiahnutých v dotknutej zmluve sudcom, vnútroštátna právna úprava sa musí považovať za právnu úpravu, ktorá môže narušiť účinnosť ochrany požadovanej smernicou 93/13, ak neupravuje takéto preskúmanie v štádiu vydania platobného rozkazu, alebo ak je takéto preskúmanie stanovené jedine v štádiu odporu proti vydanému platobnému rozkazu, ak existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá požadovaný odpor buď z dôvodu osobitne krátkej lehoty stanovenej v tejto súvislosti, alebo vzhľadom na trovy, ktoré by vznikli v dôsledku podania žaloby v porovnaní s výškou sporného dlhu, alebo z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava nestanovuje povinnosť, aby mu boli oznámené všetky informácie potrebné na to, aby mohol určiť rozsah svojich práv (pozri analogicky rozsudky zo 14. júna 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, bod 54, a z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 52).

47 V prejednávanej veci § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku stanovuje, že ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.

48 Návrh na začatie prejudiciálneho konania však spresňuje, že vnútroštátna právna úprava priznáva právomoc v oblasti vydávania platobných rozkazov súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu.

49 V tejto súvislosti treba uviesť, že zachovanie potrebného účinku smernice 93/13 bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava umožňovala vydanie platobného rozkazu bez toho, aby mal spotrebiteľ v akomkoľvek štádiu konania možnosť požívať záruku, že sudca pristúpi k preskúmaniu neprítomnosti nekalých podmienok v dotknutej zmluve (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 45).

50 V dôsledku toho okolnosť, že vnútroštátna právna úprava priznáva právomoc v oblasti vydávania platobných rozkazov súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, nemôže ohroziť zachovanie potrebného účinku smernice 93/13, pokiaľ je preskúmanie neprítomnosti nekalých podmienok v dotknutej zmluve sudcom stanovené v štádiu výkonu platobného rozkazu alebo v prípade odporu proti platobnému rozkazu.

51 Ako bolo pritom pripomenuté v bode 46 tohto rozsudku, existencia takéhoto preskúmania jedine v štádiu odporu môže viesť k zachovaniu potrebného účinku smernice 93/13 len vtedy, ak spotrebitelia nie sú odrádzaní od podania takéhoto odporu.

52 V prejednávanej veci vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej stanovuje iba pätnásťdňovú lehotu, počas ktorej môže spotrebiteľ podať odpor proti platobnému rozkazu, a okrem toho vyžaduje, aby spotrebiteľ svoj odpor vecne odôvodnil.

53 V dôsledku toho pri takejto právnej úprave existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá odpor a že sudca následne nebude môcť uskutočniť *ex offo* preskúmanie neprítomnosti nekalých podmienok v dotknutej zmluve.

54 Vzhľadom na tieto úvahy je potrebné odpovedať na tretiu až piatu otázku tak, že smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto *ex offo* preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.

O druhej otázke

O prípustnosti

55 Vo svojich písomných pripomienkach slovenská vláda v podstate tvrdí, že táto otázka má hypotetickú povahu, keďže prípadné uznanie aktívnej legitimácie združenia HOOS vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, by malo za následok zrušenie uznesenia Okresného súdu Humenné zo 17. januára 2013 a vrátenie veci na ďalšie konanie tomuto súdu. Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, by tak údajne nerozhodoval o nekalej povahe dotknutej zmluvnej podmienky.

56 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na svoju vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť návrh predložený vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nijako nesúvisí s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny

dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi nevyhnutnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (rozsudok z 21. septembra 2017, Malta Dental Technologists Association a Reynaud, C-125/16, EU:C:2017:707, bod 28, ako aj citovaná judikatúra).

57 Okrem toho vnútroštátnemu súdu prináleží rozhodnúť, v ktorom štádiu konania treba podľa tohto súdu položiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru (rozsudok z 21. septembra 2017, Malta Dental Technologists Association a Reynaud, C-125/16, EU:C:2017:707, bod 29, ako aj citovaná judikatúra).

58 V súlade s touto judikatúrou a vzhľadom na odpovede na prvú, tretiu, štvrtú a piatu otázku je potrebné konštatovať, že druhá otázka je prípustná.

O veci samej

59 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate snaží zistiť, či sa má článok 4 ods. 2 smernice 93/13 vykladať v tom zmysle, že podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa nákladov úveru sa musí považovať za vypracovanú jasne a zrozumiteľne v zmysle tohto ustanovenia v prípade, ak táto zmluva jednak neuvádza RPMN a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, a jednak neuvádza úrokovú sadzbu.

60 Najskôr je vhodné pripomenúť, že článok 4 ods. 2 smernice 93/13 stanovuje, že hodnotenie nekalej povahy podmienok zmluvy uzatvorenej so spotrebiteľom sa netýka definície hlavného predmetu zmluvy, ani primeranosti ceny a úhrady na jednej strane, ako aj tovaru alebo služby dodávaných ako protiplnenie na druhej strane, pokiaľ sú tieto podmienky vypracované jasne a zrozumiteľne.

61 V tejto súvislosti mal Súdny dvor príležitosť spresniť, že táto požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok, uvedená aj v článku 5 smernice 93/13, by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale naopak, vzhľadom na to, že systém ochrany zavedený touto smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s podnikateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, najmä pokiaľ ide o úroveň informovanosti, táto požiadavka jasného a zrozumiteľného vypracovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená rovnakou smernicou, sa musí chápať široko (rozsudok z 20. septembra 2017, Andriciuc a i., C-186/16, EU:C:2017:703, bod 44, ako aj citovaná judikatúra).

62 Z toho vyplýva, že na to, aby sa určilo, či podmienka zmluvy o úvere týkajúca sa nákladov na tento úver, ktorá sa v tejto súvislosti týka hlavného predmetu tejto zmluvy, je vypracovaná jasne a zrozumiteľne, je potrebné zohľadniť všetky ustanovenia práva Únie stanovujúce povinnosti v oblasti informovania spotrebiteľov, ktoré sa môžu uplatňovať na dotknutú zmluvu.

63 Súdny dvor už pritom v súvislosti so smernicou 87/102 rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa, sledovaný touto smernicou, pred nespravodlivými úverovými podmienkami a na to, aby sa mu umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, článok 4 uvedenej smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku (rozsudok z 9. júla 2015, Bucura, C-348/14, neuverejnený, EU:C:2015:447, bod 57 a citovaná judikatúra).

64 V súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 smernice 87/102 musí byť zmluva o úvere uzavretá písomne, pričom písomné vyhotovenie musí obsahovať uvedenie RPMN, ako aj uvedenie podmienok, za ktorých môže byť táto miera zmenená. Článok 1a tejto smernice stanovuje metódu výpočtu RPMN a vo svojom odseku 4 písm. a) spresňuje, že sa musí vypočítať „v dobe uzatvárania zmluvy“. Táto informácia pre spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 16. novembra 2010, Pohotovosť, C-76/10, EU:C:2010:685, body 69 a 70).

65 V dôsledku toho neuvedenie RPMN v zmluve o úvere môže predstavovať rozhodujúci prvok v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka tejto zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle článku 4 smernice 93/13. Ak to tak nie je, tento vnútroštátny súd je oprávnený posúdiť nekalú povahu takejto podmienky v zmysle článku 3 tejto smernice (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 16. novembra 2010, Pohotovosť, C-76/10, EU:C:2010:685, body 71 a 72).

66 Je potrebné dodať, že rovnako ako neuvedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď tak ako vo veci samej zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu.

67 Spotrebiteľa v takejto situácii totiž nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy pozná všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, a v dôsledku toho za takého, ktorý pozná všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

68 Vzhľadom na uvedené je potrebné odpovedať na druhú otázku tak, že článok 4 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere jednak neuvádza RPMN a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, a jednak neuvádza úrokovú sadzbu, takáto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle uvedeného ustanovenia.

O trovách

69 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

1. **Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v spojení so zásadou ekvivalencie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá neumožňuje organizácii na ochranu spotrebiteľa vstúpiť ako vedľajší účastník na podporu spotrebiteľa do konania o vydanie platobného rozkazu týkajúceho sa individuálneho spotrebiteľa a podať odpor proti takémuto platobnému rozkazu, ak ho nenapadne uvedený spotrebiteľ, v prípade, ak uvedená právna úprava skutočne ukladá pre vedľajšie účastníctvo združení na ochranu spotrebiteľov v sporoch týkajúcich sa práva Únie menej výhodné podmienky, než sú tie, ktoré sa uplatňujú v prípade sporov týkajúcich sa výlučne vnútroštátneho práva, čo musí preveriť vnútroštátny súd.**

2. **Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto *ex offo* preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.**

3. Článok 4 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere jednak neuvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, a jednak neuvádza úrokovú sadzbu, takáto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle uvedeného ustanovenia.

Malenovský Safjan Vilaras

Rozsudok bol vyhlásený v Luxemburgu 20. septembra 2018.

Tajomník
A. Calot Escobar

Predseda ôsmej komory
J. Malenovský